

Popis zvuku fyzikálními parametry

Akustika a zvuk

- Akustika se zabývá fyzikálními ději, které jsou spojeny se vznikem zvukového vlnění, jeho šířením a vnímáním zvuku sluchem
- Zvuk je podélné mechanické vlnění, které vnímáme sluchem
 - Zvuky s periodickým průběhem jsou hudební zvuky neboli tóny
 - Zvuk s harmonickým průběhem je jednoduchý tón
 - Zvuk složitějšího průběhu je složený tón

Akustika a zvuk

- Složený tón lze rozdělit na základní tón (s nejnižší frekvencí) a ostatní tóny. Jsou-li frekvence ostatních tónů celistvými násobky frekvence základního tónu, označujeme základní tón jako první harmonický tón a ostatní jako vyšší harmonické tóny (2., 3., ...)
- Neperiodické zvuky nazýváme hluk. Slyšení je doplněno vjemy, které nazýváme šum
- Zvuk zprostředkovává člověku informace o okolním světě

Akustika a zvuk

- Přenosová soustava zvuku slouží k přenosu zvukových informací. Má 3 základní části:
 - zdroj zvuku
 - prostředí, kterým se zvuk šíří
 - přijímač zvuku (většinou ucho nebo mikrofon)
- Fázová rychlost zvuku závisí na prostředí a jeho teplotě.
 Pro rychlost zvuku ve vzduchu platí přibližný vztah:
- $v_t = (331,82 + 0,61 \{t\}) \text{ m.s}^{-1}$
- t je teplota v Celsiových stupních, {t} je hodnota teploty
- Rychlost zvuku ve vzduchu při teplotě 0 °C a hustotě suchého vzduchu 1,293 kg.m³ je 331,82 m.s⁻¹

- Tón má svou výšku, barvu, intenzitu (hlasitost) a dobu trvání
- absolutní výška tónu je u jednoduchých tónů určena frekvencí f, u složených tónů frekvencí f_z základního tónu
- relativní výška tónu je poměr frekvence tónu a frekvence tónu zvoleného jako základ (v hudební akustice 440 Hz – komorní "A", v technické praxi 1000 Hz = 1 kHz)

- Subjektivní výška tónu je čistě subjektivní, není totožná s frekvencí. Jednotkou je 1 mel (melody)
- Měření výšky tónu výšku tónu můžeme změřit pomocí přístrojů
 - lidský sluch vnímá tóny s vyšší frekvencí jako "vyšší" a tóny nízkých frekvencí jako "hlubší". Proto je frekvence vhodnou objektivní (fyzikální) veličinou pro výšku tónu

- barva tónu je způsobena počtem, frekvencí a amplitudou vyšších harmonických tónů, specifická pro každý zdroj
 - obecně platí, že liché násobky základního kmitočtu zvuk zostřují např. u žesťových (plechových) hudebních nástrojů, sudé násobky zvuk zjemňují/oteplují (např. dřevěné dechové nástroje)
 - Poznámka: i bez "hudebního sluchu" určitě dokážete rozeznat zvuk klavíru, flétny, kytary a trubky, i když budou hrát stejně vysoký tón. Může za to právě barva a také průběh amplitudy v čase (obálka).

- Akustický výkon: $P = \frac{E}{t}$
 - t je čas přenosu od zdroje do určitého místa

- Intenzita zvuku: $I = \frac{P}{S}$
 - [I] = W.m⁻², kde P je akustický výkon zvukového vlnění a S obsah plochy, kterou vlnění kolmo prochází

Hlasitost zvuku

 je subjektivním hodnocením sluchového vjemu. Ucho není citlivé na zvuky různých frekvencí stejně. Jednotkou je 1 fon, což je hlasitost, kterou člověk vnímá při poslechu referenčního tónu 1 kHz s hladinou tlaku 40 dB

• Hladina intenzity (hlasitosti): $L = 10 \log \frac{I}{I_0}$

- kde I je intenzita daného zvuku, který srovnáváme se základní hodnotou I_0 odpovídající prahu slyšení
- I₀=10⁻¹²Wm⁻², což je nejnižší hodnota, při které je referenční tón ještě slyšitelný
- tomu odpovídá akustický tlak $p_0 = 2.10^{-5}$ Pa

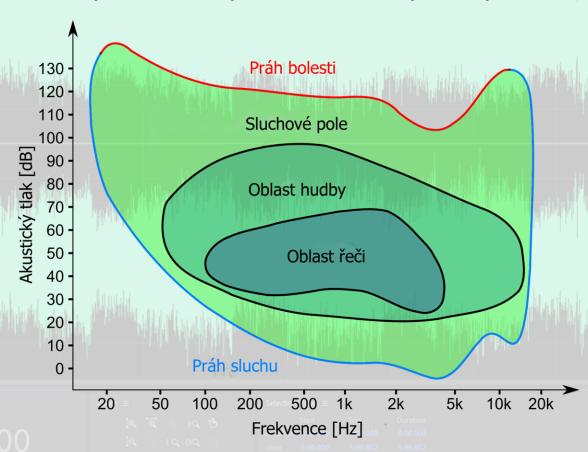
- Hladina intenzity vychází z poměru dvou stejných veličin, a proto je v SI bezrozměrná. Pro označení takto definovaných hladin (nejen v akustice, ale i např. v elektrotechnice) se používá jednotka decibel (dB).
- Protože je intenzita vlnění přímo úměrná druhé mocnině akustického tlaku, platí současně:

$$L = 20 \log \frac{p}{p_0}$$

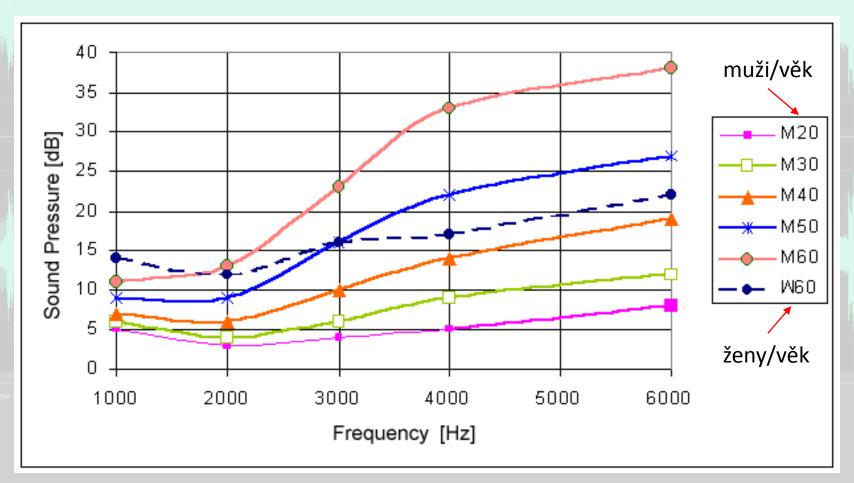
 Oktáva je hudební interval dvou tónů, kdy tón o oktávu vyšší má dvojnásobnou frekvenci

- Sluchové pole (oblast slyšitelnosti) je rozsah všech zvuků, které dokáže lidské ucho vnímat. Vnímání zvuku je u člověka omezeno frekvencemi v rozsahu přibližně 16–20 000 Hz. U každé frekvence je odlišný rozdíl intenzit, jež slyšíme. Lidský sluchový orgán je nejcitlivější v oblasti frekvencí 1–5 kHz
- Zdola je sluchové pole vymezeno křivkou sluchového prahu, tedy nejmenší intenzitou tónu, kterou je pozorovatel schopen při dané frekvenci vnímat. Shora je omezeno křivkou prahu bolesti. Zvuky nad tímto prahem mohou vést k poškození sluchového orgánu
- Tvar sluchového pole se mění s věkem

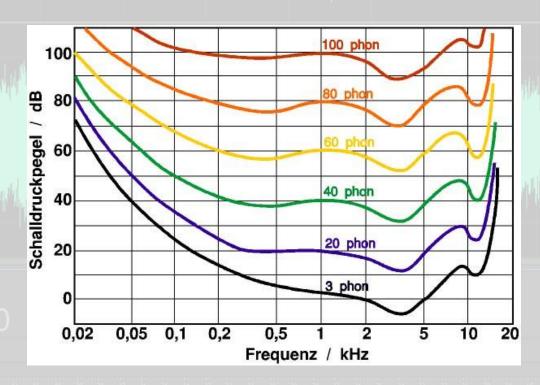
Práh bolesti při 1 kHz vyvolá akustický tlak přibližně 120 dB:

Práh slyšitelnosti na vysokých frekvencích stoupá s věkem:

- citlivost sluchu je značně závislá na frekvenci zvuku
 - zvuky o různých frekvencích a stejné intenzitě se nám jeví jako různě hlasité

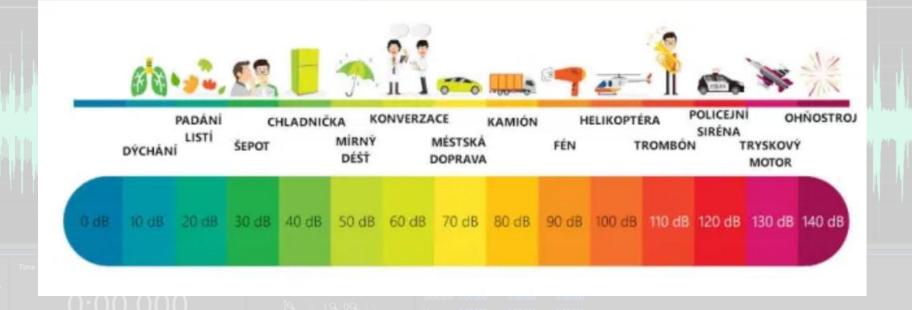

Tabulka hlučnosti – reálné příklady

	Práh slyšitelnosti	0 dB
	Tichý pokoj	33 dB
	Tikot	35 dB
	Šum	40 dB
	Šepot z 10 cm	50 dB
	Šelest listí	60 dB
	Kytara ze 40 cm	70 dB
	Silný provoz	80 dB
	Saxofon ze 40 cm	92 dB
	Klavír ze 40 cm	93 dB
	Hlasitý výkřik	96 dB
	Práh nepříjemnosti	102 dB
	Vzlet tryskového letadla	116 dB
	Výstřel z děla	120 dB
	Výbuch dělostřeleckého granátu	132 dB

Tabulka hlučnosti – reálné příklady

Škála hlučnosti v decibelech (dB)

Zdroje

- moje-novinky.cz
- wikiskripta.eu
- archiv autora
- ITnetwork.cz

